

Sen Yenilmedin

– zeki-yuceel · 18 Mayıs 2009

SEN YENİLMEDİN

Küçük bir ilçenin, kaplamalı taşlı yollarında geçti çocukluğumuz.

Tanışıklığımız, mahallenin tek kara dut ağacının dallarına denk geldi. Önce merhaba dedik, sonra birbirimizin elinden karadut yedik.

O günlerde, dünyanın bütün renkleri aynıydı. Neye baksak, nereye uzansak, toz pembeydi bütün renklerimiz. Ve bütün derdimiz ve sıkıntımız, oyuncak kıskançlığından ibaretti.

Aynı sokaktaydı ve bir ev vardı evlerimizin arasında. Elbiselerimize bulaşan ve yıkandığında çıkmayan karadut lekelerinin dayaklarını yediğimizde annelerimizden, sen benim sesimi duyardın, bende senin. Sonrada aynı anda evden kaçıp buluşup, 'sen çok ağladın, ben az ağladım' iddasına girekdik ve gülerdik, daha gözümüzdeki yaşlar kurumadan.

Sen daha sakın, ben ise biraz kavgacı, kafa tutardık yukarı mahallenin çocuklarına. Hele bizim mahalleden birkaç çocuk daha aldık mı yanımıza; memleketin en yürekli efeleri bizlerdik. Kavga ettiğimiz çocukların aileleri şikayete geldiğinde evlerimize, bizim gozalak deposuna saklanırdık ve soluksuz beklerdik. Aileler gidince de, bozuntuya vermeden yine efe yürüyüşüyle çıkardık saklandığımız yerden. Senin iki topun vardı, benimse hiç yoktu. Birlikte oynar oynar, oyun bitince kiskançlığıma yenik düşer patlatırdım topu. Mahallenin en güzel tel arabası senindi. Esasında, abin el işlerinde marifetliydi. Elbette; dedemin yapıverdiği, yumak makarasından, tek tekerli benim arabadan daha sükseliydi. Bakışlarıma dayanamazdın ve 'al birazda bunu sür' derdin ama, ben yine yapardım yapacağımı. Tabi senin araba, yine topların akibetinde. Bağırış çağırış arasında küserdik. Ertesi sabah da, üzeri salçalı ekmekler elimizde, ağzımızın yağlarıyla öpüşür barışırđık. Sonra atlardık babamın gurbet dönüşü getirdiği, korumalı tekerli benim kara şimşeğe; mahalleyi döner dururduk. Şimdi gözümün önüne geliyor da; yahu benim ayaklar çalışmıyor muydu da saatlerce sen beni itiyordun? Bisiklet faslı bitince, bizim rahmetli İsmail Amca'nın dut ağacına sarardık. Her defasında da yakalanır, avuçlarımıza sıkıştırdığımız üç-beş dutla kaçardık. Aslında rahmetli, yediğimize kızmıyordu. Eee, ağaca tırmanacağız derken bastığımız bütün dalları kırıyorduk bizde. Tabi hal böyle olunca da, Cennetten nasıl çıktığını bir türlü idrak edemediğimiz meşhur dayak müstahak oluyordu.

Bir gün arayla yazıldık ilkokula. Senin numaran benden iki sayı küçük diye hava bile atıyordun bana be. Ayrılmaz ikiliydik seninle. Aynı sınıfta, aynı sırada, aynı oyunlarda, aynı kavgalarda. Birimiz hasta olduğunda, diğerimizde hasta numarası yapıp, başında beklemek için okulu asıyordu. Elimizden az su içmedik, salçalı ekmekleri az bölüşmedik.

Benim adım zekiydi ama, sen benden bir adım daha öndeydin. Sen bir numarasıydın sınıfın, ben iki. Birbirimizle yarışacağız derken, farkında olmadan sollayıp geçmiştik diğer öğrencileri.

Sonra; sonra o talihsiz olay.

Annen ile baban ayrılınca, ne oyunlarımızın eski tadı kaldı, nede başarılarımız. Artık tel araba başında

kavga edemiyorduk, toplarımızı bile patlatamıyorduk. Yahu sen itmiyorsun diye, bisiklete bile binetim gelmiyordu. Şimdi sana bir şey itiraf edeyim mi? Aslında ben, koruma tekerleri olmadan bile sürebiliyordum bisikleti. Ama sensiz gezmek tat vermiyordu işte.

Sen hayata bir adım erken başladın kardeş. Bir üvey ana elinde, bir üvey baba elinde savruldu durdun. Kendi çaba ve azminle büyüttün, kendi kendini. Erken bitmişti bocalama devren. Yırtık pantolonla da gidiyor olsan, yinede sınıfının en başarılı öğrencisi olmuştun işte. En azgın yağmurlar ayakkabının içinde sel olup aksa bile, sen yine de hayata meydan okudun, o küçücük yüreğinle.

Hem lise okuyordun, hem elektrikçi çalışıyordun. Bir elinde kitabın defterin vardı; bir elinde yan keski, tornavida ve pense.

'Ben yenilmeyeceğim' diyordun. Yenilmedin kardeşim.

Askeriyenin verdiği harçlıklarla bitirip geldin askerliği. Kendinden başkasına muhtaç olmamaya yeminliydin sanki. Ve muhtaç olmadın, el açmadın, 'aman' demedin.

Bir kız sevdin. Belki herkesler birşeyler söyledi. Analar babalar ellerini çekti. Yapayalnız bıraktı herkes seni. Ama, çocukluğumuzun yürekli efesiydin sen. Boyun eğmedin işte. Belki paran yoktu cebinde. Bir kocaman yüreğin vardı elinde; birde Sedat Ustan.

'Yenilmeyeceğim' dedin, yenilmedin kardeşim.

Nice imkansızlıklar içinde, nice sıkıntılarla kurdun bak yuvanı. Ama, Yaradan'a şükürler olsun. Bir adım erken başladığın hayattan, 1-0 sen galip çıktın işte.

Şimdi sıcacık yuvan; sen ve can yoldaşınla, hayatınızın Öykü'süne kavuştunuz.

Sen yenilmedin kardeşim. Hani neredeler acımasızca seni yerenler? Hani neredeler seni bırakıp gidenler?

Sen yenilmedin kardeşim. Daha dün salçalı ekmeğe şükrettin, gidenlere gülümsedin. Ayağının altına köprü yaptığın yağmurlar şahittir buna. Sen yenilmedin kardeşim. Başkoyduğun davanda, başını önüne düşürmedin.

İnsan; başkalarının gölgesinde durursa, kendi gölgesi görülmezmiş. Sen, el gölgesinde kalmadın hiç. İşte bak; bir canın, bir cananın, senin gölgede ve seni beklemekte. Herşeyden öte, onlar şahittir buna. Sen; yenilmedin kardeşim. Sen, yenilmedin.

ZEKİ YÜCEEL / DUYDUĞUM SESSİZLİK - MART2007